

BASISBRIEF

Juni 2015

Maastricht, juni 2015

Beste zusters in België, Brazilië, Indonesië, Kenia, Nederland, Oost Indonesië, Noorwegen, de Filipijnen, Tanzania, Timor Leste de USA en Vietnam,

Op 26 juni 2015 herdenken we dat onze dierbare stichteres, Moeder Elisabeth Gruyters, 151 jaar geleden is gestorven. Voor ons een moment om bij stil te staan en te reflecteren op de wondere werken die God aan haar en aan de Congregatie die zij stichtte heeft gedaan. Het vieren van deze sterfdag brengt haar levensverhaal en de belangrijke rol die zij voor de Kerk, de maatschappij en de Congregatie heeft gehad terug in onze herinnering. Het is dan ook meer dan terecht om haar inspirerende levenswijze, haar passie en haar grote droom nog verder uit te diepen. Haar levensweg en met name het pad waarlangs zij haar religieuze roeping volgde, vertelt ons het verhaal van dit Godswonder. Onze Congregatie mag zich oprecht gezegend weten met haar zo inspirerende charisma, haar visie en zending, die de bron van onze spiritualiteit vormen.

Haar spirituele reis begon bij wie Moeder Elisabeth zelf was en hoe zij zichzelf zag. Zij mag zichzelf dan als ongeschoold en dwaas hebben beschouwd, de manier waarop zij schrijft over en uitdrukking geeft aan haar relatie met de Heer maakt dat wij nauwelijks kunnen geloven dat zij daadwerkelijk ongeletterd was. In tegendeel! Wij zijn van mening dat zij zichzelf uit nederigheid wegzette als een ongeschoolde vrouw. Dankbaar zijn we voor het door haar zelf opgetekende levensverhaal. Het is haar nalatenschap aan ons. Met dit verhaal, verschaft zij ons nieuwe, verrassende inzichten in haar diepe verbondenheid met God. Lees

en beschouw het onderstaande gedicht waarin zij zichzelf beschrijft.

“Maria Elisabeth Gruyters

is mijnen naem

Om God te dienen ben ik bequam

om God te dienen ben ik geboren

doen ik ‘t: niet gaen ik verloren

Maastricht den 28 febrj 1836”

Duidelijk voelbaar is hoe diep de relatie tussen Moeder Elisabeth en God daadwerkelijk was. In dit gedichtje geeft zij ons allereerst een goed beeld van zichzelf en van hoe zij God zag. Ze was zich er terdege van bewust dat zij in de ogen van God ‘kostbaar’ was. Ze nam voor kennisgeving aan en accepteerde dat ze naar Zijn beeld en gelijkenis was geschapen (cf. Genesis 1, 27). Het was daarom ook dat zij volmondig kon zeggen: ‘Maria Elisabeth Gruyters’ is mijn naam. Het is niet zo maar een naam. De naam refereert aan haar zelfbewustzijn en zelfrespect als mens en aan haar vastberadenheid.

Vervolgens beschrijft zij haar levensdroom. Deze vrouw, Elisabeth Gruyters genaamd, is geboren om God bekwaam te dienen. Haar diepe verbondenheid met God stelde haar in staat de ware betekenis van haar leven te zien. Geboren uit God was zij bestemd om Hem te dienen. We weten maar al te goed hoe moeilijk het voor haar was om zichzelf geheel weg te cijferen en God te dienen. Het was haar droom dat te mogen doen in een klooster daar zij het leven aldaar beschouwde als de beste manier van volledige toewijding. Het was derhalve ook geenszins verwonderlijk dat zij haar uiterste best deed om opgenomen te

worden in een religieuze gemeenschap, de perfecte plaats om God oprecht te dienen (cf. EG 5).

Haar zelfverzekerdheid ontlokte haar de uitspraak dat zij zich ‘bekwaam achtte om God te dienen’. Haar zelfverzekerdheid confronteerde haar echter ook met het feit dat ze een lange, moeilijke weg moest afleggen alvorens haar droom om God in een klooster in Maastricht te dienen, te kunnen verwezenlijken. Het was die zelfverzekerdheid van het ‘zich bekwaam achten om God te dienen’ die op de proef gesteld en op puurheid beoordeeld moest worden. Dit laat zien hoe het proces van geestelijke groei zich in haar voltrekt. Moeder Elisabeth onderging dit proces van transformatie. Langs een lange, moeizame weg liet God haar ontdekken wat Hij werkelijk van haar verlangde. De weg die zij moest volgen was lang niet altijd makkelijk en recht, eerder kronkelig en ruw.

Het was God die Moeder Elisabeth de ogen opende en haar de trots toonde die zij in haar leven kende. Na een lange, moeizame strijd toonde de Heer haar Zijn weg. Dit was niet Elisabeth’s keuze. Het leek alsof God haar wilde laten zien dat zij niet uit zichzelf bekwaam was, maar dat de Heer haar bekwaam had gemaakt. We hebben gelezen wat er met haar gebeurde toen zij haar biechtvaders vertelde over haar verlangen om in een klooster opgenomen te worden. Het antwoord dat ze van hen kreeg had ze totaal niet verwacht. Een van hen zei dat ze te oud was en daarom niet op de lijst van mogelijke kandidaten stond. Er hadden zich immers al genoeg mensen aangemeld (cf. EG 19). En dan was er nog die priester die haar adviseerde toch vooral te blijven bidden omdat ook hij niet wist welk klooster haar zou willen opnemen (cf. EG 12). Haar biechtvaders benaderden verschillende kloosters

maar niemand gaf haar ook maar enige kans (cf. EG 5). Voor Elisabeth die er oprecht van overtuigd was dat ze bekwaam was om God te dienen, was dit een zeer pijnlijke ervaring.

Hoe onnaspeurlijk zijn Gods wegen, hoe ondoorgrondelijk Zijn beslissingen. Moeder Elisabeth geloofde hier heel sterk in. Jarenlang had zij trouw gebeden en toch werd haar leven een lange, rusteloze reis. Ook zij moest het gevoel van leegte, nietigheid, uitzichtloosheid en van afgewezen te worden ervaren. Haar zelfvertrouwen werd geknakt. Maar uiteindelijk bereikte zij het punt waarop ze alles aan God kon overgeven. God leek de situatie te hebben omgekeerd. Op het moment dat zij in de gesteldheid was om alles voor de goede God neer te leggen en Zijn wil te doen, vervulde Hij de leegte in haar met wonderbaarlijke genade. Moeder Elisabeth beschouwde zichzelf niet langer bekwaam of competent om God te dienen, maar liet haar dromen en verlangens varen en gaf zich volledig over aan Zijn wil. Het hoe en wie was haar om het even als er maar zielen kwamen die God in volmaaktheid zouden dienen (EG 5). Haar innerlijke gesteldheid was niet langer 'Ik ben bekwaam' maar 'maak mij tot Uw dienst bekwaam' (cf. EG 39).

Met haar gedicht heeft Moeder Elisabeth ons een zeer waardevolle spirituele levensles nagelaten. Het gaat er in eerste instantie nl. niet om waartoe wij in staat zijn, of om wat we God te bieden hebben. En ook gaat het niet om het vurig en aanhoudend gebed dat gebeden en gehoord moet worden. Daar heeft het allemaal niets mee te maken. Waar het om gaat is dat wij, net als onze stichteres, leren onszelf te ontvlechten en ontvankelijk te maken. De opofferingen die wij ons getroosten, moeten eerlijk en onvoorwaardelijk zijn. Onze innerlijke gesteldheid moet zijn dat

we ons door Gods Geest laten leiden in de richting die Hij aangeeft. We moeten nederig zijn ten overstaan van God en bereid zijn om alles op te geven, onze eigen verlangens, ambities en dromen aan de kant te zetten zodat wij uiteindelijk instrument van God worden d.w.z. Zijn wil doen. Moeder Elisabeth heeft dit hele proces doorlopen zodat God uiteindelijk Zijn verborgen bedoelingen met haar kon onthullen. Net zoals haar geliefde Jezus moest ook zij ervaren hoe Deze zich gevoeld moet hebben toen Hij in zijn hulpeloosheid tot Zijn Vader bad: niet mijn maar Uw wil geschiede in een situatie waaraan Hij wilde ontkomen (cf. Lc 22,42).

Beste zusters, we moeten van Moeder Elisabeth leren op welke wijze spirituele maturiteit na te streven. We moeten van haar leren wat omvorming van het hart inhoudt. Leren trots te zijn op waartoe zij bekwaam was: het zich vereenzelvigen met de gekruisigde Jezus die de wil van Zijn Vader gehoorzaamde. Haar geestelijke volwassenheid blijkt uit de wijze waarop zij zich openstelt en haar egocentrisch gerichte doel verlegt naar de bereidheid om God te behagen en Zijn wil te doen. Dit wordingsproces is voornamelijk een genade van God hetgeen niet wil zeggen dat zij zelf hier geen deel aan heeft gehad. Vele jaren heeft zij alles geprobeerd om dicht bij God te komen. In haar pogen om haar verbondenheid met God vorm te geven, leefde zij zeer gedisciplineerd. Zij bad fervent en vaak ging dat vergezeld met een stortvloed aan tranen, ze praktiseerde ascese, ontving trouw de sacramenten, was dienstbaar aan de armen, luisterde naar het woord Gods in de Bijbel en mediteerde voor het kruisbeeld. Trouw betrachtte zij deze geestelijke oefeningen. We weten maar al te goed dat, hoezeer ze ook haar best deed, er niets zou

gebeuren indien het God niet behaagde. Het was God die zich over haar ontfermde.

Wij leven vandaag de dag in een wereld die sterke gelijkenis vertoont met de tijd waarin Moeder Elisabeth leefde. Zij schrijft hoe ze in een werelds huis leeft waarin zij niets anders hoort en ziet dan Godsasting, ontucht en dronkenschap (cf. EG 101 – 102). Er is weinig aandacht meer voor het geestelijke leven. De mensen zijn meer geïnteresseerd in wereldlijke zaken. Religieus leven heeft aan aantrekkingskracht ingeboet. Zelfs in de begindagen van de oprichting werd door velen de spot gedreven met dat allereerste CB klooster, werden de zusters ontmoedigd in hun onderneming waarvan men zei dat deze niet levensvatbaar was (cf. EG 53 & 55). Het eerste CB klooster bloeide, maar er waren te weinig werkers. Een situatie die zowel voor wat de wereld als de Congregatie betreft vergelijkbaar is met de onze, denkt u niet?

In zijn ter gelegenheid van het Jaar van het Godgewijde Leven gepubliceerde rondzendbrief, zegt Paus Franciscus dat het religieuze leven zich in deze tijd voor veel moeilijkheden geplaatst ziet zoals bijv. het dalend aantal roepingen, leden die steeds ouder worden, economische zorgen en alles wat verband houdt met globalisatie en internationalisatie, etc. Problemen waarmee ook wij bekend zijn. Onze Congregatie bevindt zich namelijk in een soortgelijke situatie. In de tijd waarin Moeder Elisabeth leefde speelde dit alles al. Vanaf de oprichting van het klooster werd ook Moeder Elisabeth geconfronteerd met allerlei onzekerheden. Aan het eind van haar verhaal merkt ze zelfs op dat “het in dien tuschentijd nog al gehaperd heeft en ’t noch haperd” (cf. EG 158).

Hoeveel goede en wonderbare dingen zijn er niet aan onze Congregatie gedaan!?! Echter, de woorden van Moeder Elisabeth geven onze huidige situatie exact weer. Het gaat niet echt goed. Wij maken nú net zo'n onzekere tijden door als Moeder Elisabeth toen.

Te midden van al deze onzekerheden nodigt de paus ons uit om vertrouwen te hebben, om de toekomst hoopvol tegemoet te zien en niet bang te zijn. God is immers altijd bij ons. Je zou je kunnen afvragen of deze invitatie wel zin heeft of dat het wensdenken is. Hoe kunnen we hoop blijven houden bij het zien dat de hoogtijdagen van onze Congregatie voorbij zijn; bij het zien dat het aantal leden afneemt en er haast geen nieuwkomers zijn terwijl er op het gebied van ons apostolisch werk nieuwe uitdagingen liggen en het lijkt alsof de moderne wereld ons blijft uitdagen?

Met haar rotsvaste geloof dat “doen ik ‘t: niet gaen ik verloren”, spreekt Moeder Elisabeth ons moed in. Net zoals zij moeten ook wij proberen te blijven geloven in de toekomst van onze Congregatie en deze vol vertrouwen tegemoet zien. Gelovig moeten wij vanuit haar spiritualiteit blijven leven. Die spiritualiteit is het sterke fundament waarop onze Congregatie is gebouwd, het werk van Gods GEEST zoals ook Moeder Elisabeth heeft ervaren. Dit stevig gelegde fundament is voornamelijk het werk van God en niet van mensen. Het is onze verantwoordelijkheid dit alles voort te zetten en over te dragen op toekomstige generaties. Dit spirituele leven stelt ons in staat en inspireert ons om God trouw en tot in perfectie te dienen. Als wij dat doen, net zoals Moeder Elisabeth, dan gaan wij niet verloren. Moeder Elisabeth laveerde veilig door alle moeilijkheden en beproevingen heen. Nooit verloor zij haar geloof, nooit verloor zij de hoop waardoor God Zijn wonderwerk in haar kon

voltrekken. En het is onze stellige overtuiging dat diezelfde God Zijn wonderwerken ook aan onze Congregatie blijft doen. Wees niet bang, God is bij ons.

Wij wensen U allen een zegenrijke viering van Moeder Elisabeth's sterfdag toe. Moge Gods zegen met ons zijn.

Een Fijne Feestdag Toegewenst!

IN MEMORIAM

“Gelijk het hert dat reikt naar waar het water stroomt, zo in verlangen reikt mijn ziel naar U, o God. Mijn ziel lijdt dorst naar God, naar God die leven is; wanneer mag ik opgaan, dat ik voor God verschijn?” (Psalm 42)

Zr Philomène Cornelissen werd op 27 mei 1919 in Sint Agatha, Nederland, geboren en is op 30 mei 2015 in Kloosterhof, Maastricht, overleden.

LIDMAATSCHAP

1. Drie zusters van de Provincie Indonesië zullen op 9 augustus 2015 hun eeuwige geloften afleggen.

Hier volgen hun namen:

1. Naam : Zr Chrismerry Merry Darmiati
Geboorteplaats : Labasa, Muna
en datum : 28 februari 1988
Parochie : St Michael, Labasa, Sulawesi

2. Naam : Zr Laurisa Anastasia
Helena Pujawati
Geboorteplaats : Bandung
en datum : 22 januari 1983
Parochie : St Michael, Waringin, Bandung

3. Naam : Zr Melina da Costa Santos
Geboorteplaats : Dili
en datum : 24 mei 1988
Parochie : The Sacred Heart of Mary,
Oe'ekam, Timor Leste

We willen deze drie zusters van harte feliciteren. Laat ons hen begeleiden met onze gebeden zodat zij trouw zullen weten te blijven aan hun roeping. Moge de naam des Heren voor altijd geprezen zijn.

Regio Filippijnen

De uitbreiding van de kleuterschool in Tagaytay met zes lokalen en een overdekte binnenplaats is inmiddels gereed en dus op tijd klaar voor gebruik bij opening van het schooljaar in juni. Het geheel werd in aanwezigheid van de zusters op 1 juni 2015 ingezegend. Wij feliciteren de zusters in deze Regio hiermee. Moge deze school ertoe bijdragen dat de zusters een goede kiem kunnen leggen in de harten van veel kinderen net zoals Moeder Elisabeth dat heeft gedaan.

School

Logo

Overdekte speelplaats

Vietnam

Zuster Kadien, onze Vietnamese Junior zuster, die voor haar initiële vorming naar de Regio Filippijnen ging, is op 15 juni 2015 weer naar Vietnam teruggekeerd. Na haar noviciaat werd zij in de gelegenheid gesteld om een catechese studie te volgen. Zij zal nu

met haar aanwezigheid de gemeenschap in Vietnam en het apostolaatswerk gaan versterken. We bidden dat zij, samen met de zusters in Vietnam, in eigen land, de spiritualiteit van onze Congregatie verder mag uitdragen.

Regio Oost Indonesië

Op 26 juni 2015, de sterfdag van Moeder Elisabeth, zal de Regio Oost Indonesië het Carolus Borromeus Ziekenhuis in Bello, Kupang, laten inzegenen. Dit ziekenhuis is begonnen als een kleine kliniek enkel bedoeld voor poliklinische patiënten. Door de enorme nood onder de mensen is deze kliniek geleidelijk aan uitgegroeid tot een kliniek met een capaciteit van 27 bedden voor klinische patiënten. Op dit moment is de kliniek zelfs een type D ziekenhuis geworden met een capaciteit van 50 bedden. Deze uitbreiding was noodzakelijk om aan de eisen van het Ministerie van Volksgezondheid te voldoen.

Wij feliciteren de zusters in de Regio Oost Indonesië met hun moed, met het harde werken, met hun

Eerste hulp

doorzettingsvermogen en hun geloof waardoor dit ziekenhuis tot stand is kunnen komen. We hopen dat de zusters met alle faciliteiten die dit ziekenhuis te bieden heeft de mensen nog beter

van dienst kunnen zijn. Moge de naam des Heren voor altijd
geprezen zijn in hun oprechte dienstbaarheid.

Voorkant van het ziekenhuis

Afdeling